

Куфалик йигит

17:10 / 30.05.2019 5397

Ҳабиб Ажамий айтади: «Намоз ўқиш учун Куфадаги масжидга кирдим. Қарасам, озғин бир йигит ўтирган экан. Кўринишидан кўп ибодат қилгани билиниб турарди. Мендан нимадир сўраса, деган умид билан «Нима истайсиз?» дедим. У: «Солиҳ Маррийнинг ўн оят қироат қилиб беришини, ўша қироатни тинглашни истайман. Бир марта унинг тиловатини эшитганман» деди. Басрага бориб, Солиҳни сўрадим. Топиб, бўлган гапни унга айтдим. У илтимосни ерда қолдирмай, дарҳол Куфага келди. Ўша масжидга кириб, қироат қилишга киришди.

بَسَّاسِنَا الْفِرْوَصَ لِيَفْخُنْ اذِاف
نَوْلْءِ اسَاتِي الْوِذِيْمُوِيْمُهَنْ يَب

«Бас, қачонки сурга пуфланганда, у кунда ораларида на насаб қолур ва на бир-бирларини суриштирурлар». (Яъни, қиёматдан дарак

бергувчи сурга пуфланган пайтда ҳар ким ўзи билан овора бўлиб, одамлар орасида наслу насаб алоқалари қолмас. Балки ҳамма отаси, онаси, ака-укаси, бола-чақасидан қочадиган бўлиб қолади).

مُهَ كَيْلُؤُفُ هُنِي زَاوَمٌ تَلُقَاتُ نَمَفُ
نُوحَلُفُمُ لَأ

«Кимнинг мезонлари оғир келса, бас, ана ўшалар, ўзлари нажот топгувчилардир».

نِي دَلَا كَيْلُؤُفُ هُنِي زَاوَمٌ تَفَخُ نَمَوُ
نُودِلَاخَ مِّنْ هَجَ يِفُ مَهَسُفَنَأُ أُورَسَخَ

«Кимнинг мезони енгил келса, бас, ана ўшалар, ўзларига зиён қилибдилар. Жаҳаннамда абадий қолгувчи бўлибдилар».

أَهِي فُ مَهَوُ رَانَ لَأُ مَهَهُوَجُ وَحَفَلَاتُ
نُوحَلُأَكُ

«Юзларини олов куйдирур. Улар унда бадбашара ҳолда бўлурлар».

مُكَيَّلَعِ يَلْتُتْ يَتَايَا نُكَّتْ مَلَا

نُوبِّدَكُّتْ أَوْبْ مُتْنُكَفْ

“Сизларга оятларим тиловат қилинган эмасмиди?! Бас, сиз уларни ёлғонга чиқарган эмасмингиз?!” (Шунда улар ўз айбларига иқроор бўладилар).

أَنْتَ وَقُشْ أَنْيَلَعِ تَبَلَعِ أَنْبَرِ أُولِاقِ

نِيْلَاضٌ أَمْوَقِ أَنْكَو

«Улар: «Эй Роббимиз, бадбахтлигимиз ўзимиздан устун келиб, залолатга кетган қавм бўлган эканмиз».

أَنْفِ أَنْدُعِ نِفِ أَهْنِمِ أَنْجِرْحَأِ أَنْبَرِ

نَوْمِلِأَظْ

«Эй Роббимиз, бизни бу (дўзах)дан чиқаргин, агар яна (эски ҳолимизга) қайтсак, бас, албатта, золимлардан бўлурмиз», дерлар».

نَوْمَلَكُتْ اَلْوَاهِيْفِ اَوَّسْخَالَاق

«У зот: “У(ер)да хор бўлиб қолаверинг ва Менга гапирманг!»

(Муъминун сураси, 101–108-оятлар) оятларини тиловат қилди. Шу жойга етганда, йигит қаттиқ изтиробга, ҳаяжонга берилди. Ҳаяжони кучайиб, ўзини тутолмай ерга йиқилди-ю, жони узилди.

Йигитнинг ҳовлиси Масжид эшигининг рўпарасида эди. Шу пайт бир кекса аёл қўлида таом билан келиб қолди. У аёл йигитнинг онаси экан. Ўғлининг ётганини кўриб, «Ўғлимга нима бўлди?» деб сўради. Солиҳ Маррий онахонга бўлган воқеани айтиб берди. Аёл ундан: «Эҳтимол, сен Солиҳ Маррий бўлсанг керак?!» деб сўради. Солиҳ «Ҳа, шундай» деди. Шунда аёл: «Ўғлимнинг орзусини амалга оширганингдек, Аллоҳ сенинг орзуингни рўёбга чиқарсин! Ўғлим доим Аллоҳ азза ва жалладан сени сўрарди» деди.

Воқеани ҳикоя қилаётган Ҳабиб Ажамий айтади: «Йигитни жанозага тайёрлаган, тобутини кўтарган, дафн қилингунича иштирок этганлар орасида мен ҳам бор эдим. Аллоҳ таоло уни раҳматига олсин!».